

MIC. # 8918

HA'LEVI, SAMUEL BEN
ABRAHAM.

ZIZHEI ZEDEK.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

مقدمة لكتاب ذبائح البر

An introduction to the book
" ذبائح البر "

Nov. 1918

בעליותי הדר אשר הימד אלרים לטבתו לראות ולשנין
 בזהר החיים יודי הדט בקדשי יודי טבת לטבתו
 להמתאסף באשר קטרה ימינו למנוחתו " ~~להמתאסף~~ בהר נחלתו
 ולהתענות בכלן ולראות הדר כמ יבעתו ' וכל מועטה תקפן
 ועבורנו ' ופייעה הקבה ובאתי עד הלום להשתעשע במקורו
 פה ירושלם עיר הקדש תובבא הדרת קדש אשר שכן בה
 כבודו ' כיון קרית מלך רב זין הדרו והודו ' ויולאתי אהות
 אבותי ביד נכרים ' וכל נדפיה השיערה בין המוצרים ' וכימעט
 אבר קון זכרון בנה חקרה עדת הקרחים ' וקנה קטאתי ליהא לבאות
 ואחרתי הטב גרוול על גאים ' והתעוררתי וליה טחמתי ירי
 לפי ' ונשענתי באלהי השמים ואשים נפשי בכפני ' ותאסף
 עלני רוח הן ותהנועם ' ואכלנה במועשיי עד כרכבי הרפא
 האהשתרעם ' בייעטה רבה ועברו על ראשי המעים הזדונם /
 והתפלל אל קיה נגד בית היקדש ונגד כותל המועד בני
 העולם העדונם ' ואימור לפני אביר הרועים הטב טבות עדת
 הקרחים ותקן עשניהם כמגורי אודם ' אשר נטבעת לאבותינו

יומי קדש

כיוני קדם ' ותקעתי תקועים בעיר אלהינו ההטובה ' ואלה לריק
יגעתי ואמרתי זכרה לך אלהי למנוחה ' ואחר שהטתכלתי במיועוטר
עדינין ובאיפמ פה ' אחר כוער ושנים חומטפנה ' וישבתי
כה בירושלם תבא וכל אשר שאלן עליה ראו וזכו ' בשנת כי -
כוער הקדש "קראן" ו"לל אלהי ישראל נמנוכו ' והנה אשר ער כה
ברפני ידו ונר ישראל ערם יכבה ושמואל טכב בהיכל קדו //

אמרתיו אני המחבר הציניק

נבזה והלל אישים הדל באלפי והכעיר בבית אבי הנטא
דונקף זית חענללות בכיר שמואל הלני בטהאור
הזקן והעבד אברהם הלני והמטפיל ח"ך תעל טכבת הטל על
חלוננו נבע בראותי טיורע ערדות הזיון וכבר קלרר יד
עדת בני מקרא יזו כויטוב בארץ ישראל ואין זכרון לראשונם
ואין עוד להם דבר טכר כי נטכה זכרם וכגוע אבדה תחלטה
ונטכה זכרון עדינין כונעך ירושלם תפבא חכמה קבות
מאנעות אותם כודור בארץ חמדה נחלת כבהאות גנים
ואמרתי אנו בלבו ערם שירתך החכל ' כי זה לך ארבעה

כ"ב

שנים שאני יושב בארץ הקדש שלא אכלתי בשר' וראני
 הוא בן הכהן לתושב ארץ ישראל ולמנוע מציון מאטלת
 בשר כדרך אבלות על הרבה בית קדשן ותפארתן
 דוקא אם יש לנו יכולת' אופי ידר נדר' לא נאכל אימור והם
 אכלו ראני זה הענין להידיים ולא לצבור' כי הצבור אינם
 יכולים למבול ולמנוע עצמם מלאכול בשר בירושתן
 נאכל שהמבול והמנוע של בני אדם נוצר מן מעשה הבהמות
 וכל מעשה ומנוע של איש יש לו תאוה מעבית' ואינם
 בטוה' והקב"ה יוצר נורא שיתאחרית ויודע מה שיהיה
 בעולם נוראש ועד סוף ברוך הוא וצ"ש' וראיתי את
 היוצא בענין זה מועין השכל והדברי קושיות אמותיות
 שעתיד את לאמרו בדברים נכונם אמתיים להתיר אכילת
 בשר הנזכר בע"ה ירושתן בטביל הנעלת היום עדתים
 דגל בני מקרא פה ירושתן מכמה פעם' הא' מנע את
 אין תפלה בירושתן אין תפלת הוצה לארץ מן רובלת' כי
 כנמת ירושתן מברית' וכל הפניות שבהוצה לארץ
 שפחות לה

שפחות על ועבדים ומשרתים אותה ' ובזכותה כל הנפשות
הימים ' ובעזבוה יהיו כל הנפשות בעצבות ותפלות
איה מן רובלם לפני הקב"ה ' והשונע יטוה והחלל יחלל /
ובורא שיש דין ומשבון לפניו לית למוקלים בבור ירושתו
ובכנות יטול שפירותיו ' וראיה לדברי הוא מה שאמר
הפסוק יהיו עני ולב. שם כל הימים ' ואפילו הנכרים
שאים מן ישראל אם יבואו מארץ חוקה נשימון כונתם לפני
הבית הזה ויתפללו בלב שלם ובנפש חפה יטוה תפלתם
ויקבלם כדכתיב וגם אל הנכרי אשר לא מועמך יטראל
הוא ואל מארץ חוקה למען שמך הגדול נידך החזקה ועדו
ועדוהך הנפשה ואלו והתפללו אל הבית הזה ואתה תשונע
מן השמים מן הכוכב שבתך ועשית ככל אשר יקרא אלך
הנכרי למען ידעו של עמי הארץ את שמך ' ואת הבטחה
עבורה לנכרי שלא מן ישראל הוא ' אם ישים פניו למקום הזה
כהיה תפלתו מן רובלם ' כל טבן ישראל שיהא מוצא
אברהם יתקן ויתקן ' טבן ישראל בין הנכרי ובין
הישראל

ל' ג'

הישראל כי הישראל יש לנו יד ושם במקום הזה ' היש לנו נהיה
 רוח ונשמח בהופה לארץ הנחמנו עדיך הקדושים ונאמר בלבבנו
 שלום יהיה לנו ' ונמקד ירושלם העתידית עמונה באין דורט ואין
 חבוקט בעתה ואין זה היש להרפיק נה אחד ואין טוס אדם קורא
 אפילו במקום שדוג ישראל יקרא אלהינו יקרא אחד ' הייטב בעיני
 יקרא ' העמוד לבנינו אם תהצננה ידינו להוקם על המאיתנו
 כשע ' ועוד ידינו נמנה בעת להוקם הרון אף יקרא על לנו
 ולא נשים לב אל מקום עבודתינו ' ומקובות הללו ודומיהם
 היינו לעמוד ולא למעט ' ולא יש לנו בעת אפילו מונח עתה
 אנשים ' על זה היה דור לבנינו ' ובעת אורות העולם אשר
 עקד אמונתם היא הבל וריק יש להם מקומות לעבודתם ואמונה
 ואמונתם שלמה בעתה ' ובעתה אם בוא יבוא איש אחד חבב
 בני חקרא לדור זה ' ניטב זה ימים אחרים ' ואהב טוב ויתנחם
 ויאמר מה לי וללמה הזה שאעזוב עירי וארצי ועמי ואשב
 כד בירושלם בדרך משוחם ' ובחברה יעזוב את ירו' וילך לנו
 אל ארץ מולדתו חבב טלח יחלא לעלמו חרבונו ולא לעפסו

גוה' ורוביה קבות אחרות היוונעות דמלי מדתינן מותיטב
בעיה' ועל אלן הקבות היוונעות איוותי הני בלבבי שאפטר
היא מקבת מונעת הפילת הבטר בעיה' ובעזר האל העער
האמתו אולא לאר תעלומה ואבאר התרן יודברי תדתינן הקדושה
ועשיתי זאת האגרת עשרה מאמרים כנגד עשרה מאמרות
שנברא בהם העולם ופנגד עשרת הדברות שנתנו עלי' ארון
הנביאים משה רוטה וקדאיתו לזאת האגרת בשם זבדל צדק
לפי שיטת דברים בורקים בצדק ואמת ואין בהם נפתל
ועקש' כלם נכוחים למובינים נישרים למנוכאי דעת' ובקשתי
יואת אלרי הכבאות שיהיה עלי' לעזר ולהועיל' ואומר על עיני
ואביטנה נפלאות מותודתיך' הוכנתיך דרכך ונחני באגרה
מיטור למען טורתי' עכ' הנפי בארץ אל תמטר מוחני

מלכותיך //

המאמר הראשון

לאמר הפתח איש איש חובות ישראל אשר ישקט טור או כעב

או עז וגו' אל פתח אוקל דוועד לא הביאו להקריב

הרב

ז' ז'

קרבן לפני מטבח ויהי דם יחטב לאיש יהיה דם טכר ונכרת
 האיש יהיה וקרב עמו ' וביארן מטכילגן ע"ה בצד הדבור ואמרן
 חמבת החזכריים שהיו ישרא בארצם בזמן השעבוד ' ואחר עלגן
 ישרא מארצם ' ובאותה שנה ירד הדבור עליהם בטעת על ודם
 חמכרים והיו החזכריים עובדים האלן שנאמר הן נצבא את כועבת
 חכרים לעיניהם ולא ימקלונן ' ומהה שהיו עובדים החזכריים
 החינים הללן לזה השי"ת לישרא שישהמו קרבן הפסק מהחינים
 החזכרים לעיניהם ויאכלנום כל אש כדי שתעלה ריה הפזר בכלות
 עליהם וידעו החזכרים כי ארונתם טקד ופזב ' כי היו אומרים כל
 כוי שיצבה מהחינים האלן לא יחיה ' והיו ישרא מתערבים ביניהם
 ואכלנו שהיו נפרדים מהם בארץ גושן ' בשביל עבודתם היו ית'
 מתערבים שחוס ' ונדהו אהרי עבודת החזכרים כחון שאמר הנביא
 יחזקאל ע"ה לאנשי הגולה היוטבים בבבל וכוהן השי"ת שיבד להם
 כועבות אבותם ' וכו' היו אבותם הם אנשי החזקב היואליה חמכרים
 החטועבדים ' ומאמן בארץ חזקה ' ואכלו את החון ' וילגון
 התלונות ' ונפזר עליהם שיחזקו במדבר ויטבו האנשים היה

טנאמר

שאלהך עליהם את תועבות אבותם הודיעם / ואחר השׁית לנביא —
התטפוטן אודם התטפוטן בן אדם את תועבות אבותם הודיעם ואחרת
אלהים פה אחר ייָהּ אלהים ביום בחרי בישראל ואטף ידי לעזרע בית
יעקב ואודע להם בארץ חוצרים ואטף ידי להם לאדור אלהי ייָהּ
אלהים / הודיע בזה הפסוק שהשׁית שהשׁית שבהר בישראל
היה בריחה בטעבור חוצרים / ונטבע להם בהגלותן לחוטה בקנה
ואהב שלחן לחוצרים ואודע להם בארץ חוצרים מלשון אשר ירשו
ייָהּ פנים אל פנים / וגם יש לפרש ואודע להם בארץ חוצרים בטר
יודו לה ואיך היא שאלהי וטרו ייָהּ לה נודעתי להם שנה אלהי ייָהּ —
אלהים ביום היום שאני ידי לחוצים חוצרים ולרביאם אל
ארץ אשר תרחי להם זבת חלב ודבש כבי היא לכל הארצות / גם
הודיע בזה הפסוק שנטבע השׁית שיוכלים חוצרים ויביאם לארץ
הכנעני שירשו ישראל אודתו בזמן יהושע בן נון ע״ה / והוא בעצמו
העוד עליה ארץ זבת חלב ודבש ובהר הארצות / ואומר אלהים איש
שחזי עיניו הטלכן ובעלול חוצרים אל המרוואן אלהי ייָהּ אלהים /
וחזה הפסוק מודע לבן פ. עקד דבור איש איש אשר אשר ישחט הוא

ס ה

על זה הפסוק איש שקוצי עיניו הטלפון ועל זה אמר חז"ל יצאנו
 עוד את זבחיהם לשעבדים אשר הם זוננים אחריהם ויחרו בי ולא אבן
 לשמוע אל איש שקוצי עיניו לא הטלפון ואת מלוא חכמים לא
 עזבו ואומר לשפך הדמי עליהם לכלות אפי פה סתך ארץ
 חכמים וקדיש ג"כ בזה הפסוק שמרו ועל בן איתו בחכמים ולא
 שחבו בקולו וכך לעשות להם כליון בארץ חכמים אבל עשה
 עתה רחמים לנו שמו שחמר ואלו ש פרוטן שמו וגו' עוד
 אחר ואוליחם הואר חכמים ואביאם אל המדבר וגו' ואחר שיאלו
 מחכמים נראו נפלחותיו ועבורותיו על הים ומעמד הר סיני ואיתו
 היום גדול והגורא' ואחר כן יום עשו להם את העבל שעשה
 באמוצעות תועבת הרעם שלקחו איתו מחכמים ואביאנו עמם' וכל
 הענינים הרעים האלה הם חסרה שהיה חסונתם גמרה ולא אבן לשמוע
 בקולן ית חסב שהחמלן בחכמים באמונתם התעבת והיו עובדי
 שור וכשב ועץ' וכנגד זה הענין לזה להם בזה הדבור שור וכשב
 ועץ' ודבור זה הוא בשביל עבודת חכמים וליטן בשבילן הקדשים
 ולא בשביל חולש' ביאר להם חסרה היתה בדבור זה שיעבדו עבודת

חכמים

מזרים ואמונתם הטקדנית / ואמר איטליט חבית ישרא אשר ישר
בחוהנה או יחוק למחנה כל אם ישמעו בחוהנה או יחוק למחנה
נתעב הוא / חפני שלבם היה זונה אחרי שקוצי מזרים ועבורתם
הפחשטת והטקדנית / והקצה הודיעם העבודה הנבחרת שהיא עבודת
השם שישראל בפרת אהל מועד ליהוה אל הים שהינת עבודת אלהית
ואם ישמעון יחוק פתח אהל מועד יהיו חוטאים ליהוה אל הים ויהיו
כפודת טופב. דם ניהו ייבו פרת / אבל אם ישמעו בפרת אהל מועד
יעשה שלמים ליהוה ויקבל חנעשים בזאת העבודה הנבחרת / וזה
לכס בעבודת המזריים ואמונתם הטקדנית והכפרנית / זאת היא
השהינה המקובלת היה נהוים ליהוה / ולא ביהו להם בדבור הזה בש
בשהינת חולם שום דבר לא באימור ולא בהרע / והדעת הנכון הוא כרי
שירחיך חלבם עבודת הדשעים ויקריבם לעבודתו ית' / ולפי דעתי
הרצה הוא שבזמן הדבור הזה החולם היו חותרים / רופני שבאוקתו הזמן
היו כהנים אהרן ובגין לבדם כפשות חנענים / ואם כל עדת ישראל
היו שומעים קדשים שהם שלמים וכוונת אים ידע ליהוה / ולא אהרן ולבניו
שוק ידעוהו וזה התנפה מזההי שלמו בני ישראל / ושאר הבטח
לבעל

ד י

לבנות: הנה, האם היו יכולים להרוץ ובנו לשחוק ולהפסיק ולהקדים
 לשטח מאד אף רמל' זה הדבר לא יתכן מטוב שהיא מורה בבר
 עלהים, והשנית אם ימנעו מועדן ויאחר שטאר שבט הלויים היו עוף
 בעזרים להם ויטריבו עמיהם בזה המורה, ישאר לבנו עוד קבר אחר
 שהיא המערה היחידה היוצאת להם מן השלמים שהיא טוף הכרומה והזה
 התנאפה מכל בריחה ובריחה, דרך מוטל יטה היו דרך אף רמל' זולת
 נשים ובנים קצתם מבין כל שנה ולמה והקרנם והבנות יתכן שיהיו
 כמו עשרים הואך אף אז יותר, מה היו עושים אהרן ובנו בהל' קס'
 היוצא להם ממצבה של מן בני ישראל, האם היו יכולים אהרן ובנו לאכול
 הלחם הלך רב כזה למאד מאד, זה הדבר לא ימלגן הדעת, וגם
 לא היו רטאים אהרן ובנו כהני יי' להאכיל מהל' קס' מוקדטי יי' לרעם
 הארץ כלל, ואם נאמר שכל ישראל לא היו טוחמים בכל יום, טוב הדבר
 נטיב שהכל רובע ישראל שהיו טוחמים, ונחלה הכל רובע ישראל
 היו עזרה אף נחלה הטבון העזרה אף עזרה אף טוף ועזרה אף הנה,
 ואהרן ובנו רובעים, היסבן שהיה ובנו היו לובלים זה השיעור בכל
 יום, ולא היו רטאים אהרן ובנו לשדקם הל' קס' ולא להטלך ולא למחון

בעפר

בבער וגם לא יאכלים לבשר הארץ' ואכלתם בת כן גשואה לא יש
שלא יסור לאכלתו חתמות הקדשים' וגם תבשרם לא יין אוכלים
מחמת חללה וקם' מה ילה חבורם ע"ה שאחרו ופרטון זה הדבור
על אנשי חבור' ואחרו כנגד הדבור הג' שהוא מקום חובת
אחרו שבצפון משה והארץ והמשכן היה זה הדבור' איש איש איש
ישמע שור או כעב או עז וגו' הדבור מישראל לאכלת בשר היה טומא
שלמים פרה אהל חוטר וחללים הלך ליהי' חללה ורדם להקריבן
על גבי החובה' והלך אהרן הטוק והחצה' והבשר לבעול חובה'
הוא דבר דלא אסור כפי מה שהקדמות זכרו שהלך אהרן ובניו
היו מהנייבים לאכלת' ואין להם יכולת שיאכלו אהרן ובניו ופי' הם
ע"ה אפי' טוק וע"ה אפי' חזות' ולא מאה חוץ' אף' וגם הסדנים
הפדולים טומא אחריו בימי דוד חלף יטבל ושלמה ואקא ניהו שפם
ויהצריהו ויאשיהו טעמן שלמים רבים' ופאיתו הצמן היו הכהנים
רבים כמו' שתחלה חספסם בפטר דברי הימים' ~~שם~~
נזכר בכל פעם ופעם ששמעו אף שלמים כפי דבוקים' לא
שמעו אף חוץ' אף' יין בבטן הבית' ויהי דברי זה חמת

ז

ויטען שרבוך איז א שיש חובת ישראל הוא בדי ללמוד את בני ישראל
 איך יעבדו את ד' עם בצבתי עבודה וירחיקו יחזיקו פניהם עבודה
 כברייה ולא יצטדקו עור את צבתיים לטעירים ז וחלתי עור יצא -
 מחנה דבר מוקדם! שהיו מוקדם צובתים! וזוהי הש"ת של יצאת
 עור לטעירים! ובמלך ארזותם הכותבת שהיו בדי ונחמתי שהיה
 שהיה יצא וזוהי להם! שבכל עת שידעו לצבתיים ענין כן! והם
 הוא דות אבילת בשר יסחטנו הולכים לעצמותם ויאכלו וזוהי דעת
 איך החובת ארזות כי בעת שצבתי עליהם גזר דין בטלית החובתם
 ומחנה ד' הולבוא אל הארץ והחטית עליהם חמון ולא אכלו עור
 להם תבואה כי הם טמאים טמאים טמאים וזוהי טמאים וזוהי
 חמון! והפחית חמון! איך כל בלתי אל חמון עיניו! ולא יתן וספר
 ולא בשר ולא טוס דבר! כי הם חמון לבדן! ובראש השנה שילאן
 מחובתם נלמנו בדבור זה שהיא איש איש מבית ישראל! ובמקום
 השנה גמור עליהם גזר דין ואכלו את חמון! והתאון תאונת
 הבשר והחמון היו יאכלו בשר! ומשה רועה אומר לפני השכינה
 חמון ל בשר לתת לפני העם הזה כי יבכו עלי לאמר תנה לפני

בשר

בשר ונאכלה / והשיבו הקב"ה לאמרו אלון שבעים איש מזקני
ישראל לשאת את מטא העם / וזכרון הש"י שיקדש את העם ויהיו
נוכחים לאכול בשר שטחור ואלה העם תאמרו התקדשנו לערוהר
ונאכלתם בשר וגו' / עוד השעב מטא ע"ה ואמרו טט מאות אלף
רמל: העם אשר אנכי בקרבן ואהיה אחרית בשר אתן להם ונאכלו
הדט ימים / ותמה מטא ע"ה תמיהה גדולה ואכנו בלבן טנכה
ישראל לא יתקד ולא יתם ויחנה את אבותינו הש"י שכל ימי היוחס
במדבר לא אכלו לחם תבואה ולא בשר ולא יין ושכר כדי להראו
להראותם כחן וגדול פלאין וניסין העצומים והיה מכלכלם ומשביעם
בלחם שמים שטחור ולחם שמים יטביעם / ואיך יטוב ניאכלים בשר
שטחור האין ובקר יטהט להם וגו' אם את כל דמי הים יאסף להם
ונזכא להם / והשיבו הקב"ה שיכלתי גדולה ויד: לא תקצר / עתה
תראה / דבר קטום / ולא הזדענו מה שיש ברצוננו לעשות / ובאיזה
טעם נאכלים בשר / אה"כ המעיר עליהם כעפר שאר וכו' /
ימים ששם כחן כחן שהמעיר עליהם הימן כך המעיר עליהם בשר
מן השמים שהוא הטלם התקדש שאר ועלם כחן / ונתבאר להלן

מזה הענין

ח א

מזה הענין שהיו נחשבים חכמים בעיר / בשביל שהיו חכמים
 הבשר ומוקנה רב היה עמום ששומר ומוקנה רב היה לבני האופן /
 אבל לא היו רשאים לשהות חסד קבילתם / לא היה כרוך להביאן
 אל פתח הילל מועד ולתקדשו לפני יי' על דרך צבאי של מוס
 ואינם רשאים לאכול של פנים בצמח המדבר כל ימי היונים במדבר /
 וקודם הדבור הזה היו רובים על פני הטרה לעבודתם הנתעבת
 והיה נוסף להם על המונח מעוררת / ועל זה אמר המשורר
 ולבם לא נכון עמו וללא נאמנו בבריתו " והוא רחום יכפר עון
 וללא יטהר והרבה להטיב אבן וללא יעיר כל חמתו "

המאמר השני

אצור הקבלה במוטת תורה בפדית ראה לשכט תדרסון
 ובאת שמו' והבאתם שמו' עולותיכם וצבתיכם
 ואת מעשרותיכם ואת תרומות ידכם ונדרכם ונדבתיכם ובפורות
 בקרבם ואלהם ואלתם שם לפני יי' אלהיכם ושמחתם בכל
 משלה ידכם אשר ברכך יי' אלהיך / פירוש אלן המעשים כל
 שכל עם יוכל שהם מחוץ למקום חובבם צריכים להביא העולות

שם בשביל המאכל כבוד מקום מובחר דל לירושלם אל הכתן כדי
להקריבם על גבי המזבח ונמלה להם / וצדיקים / זה הוא קרבן
תורה ביום זבחן יאכל ונהררן אמור להכלן / והברית את קרבן
תורה לשלמים חפני שאין מביאים שלמים ואוכלים כדון היוב
רפון שאינו חפני המאכל / והמנעטרות והתרומות והנדדדים
והנדבות ובבורות בקר ולחן ועף הנקברים בפסוק זה כל
מבוארים ואין לומר למרטם / והשית הייב לעמון להביא הנקברים
שם עולות ודבאים ומנעטרות ותרומות ונדדדים ונדבות ובבורות
אל מקום מובחר ולמזבח אולם לפני ידו ולמזבח הלך ידו מרים /
והלך הכתן / והלך לבעלתן / ומחניבים בשמחה לפני ידו וידון
מעשיהם לפני ידו אביהם העובד בשמים / ואף ישלח להם
הברכה כאשר דבר להם בטבר כל מזבח ומזבח / וגם הפרטם
אשר בשערים מחניבים בשמחה ולקחת הלחם כפי מה שנהלך
להם בכל דבר מזבח ומזבח // ואהב אמר השמר לך פן תעלה
עולותיך בעל מקום אשר תראה / דל אזהרה ולפני להם שלח
יעשו עולותיהם בכל מקום ש יבחרו לעבדום / כי אם במקום
אשר יבחר ידו

ט ט

אשר יבחר ק"ו שהיא כקיום העבודה מוקום כוונתו ע"ה ירושתו
ואם עושים קולנו הדברים הרבות עולות וזבחים נמנענות
וקרומות יד וגדלים וגדבות ובכורת בקר וכלן בחוק לביקום
מובחר כל בשעריהם אמור לעשותן בשערים שהם בחוק
לירושלתו והדבר הנבחר המוהיב לעשותן כריכס להביא
כל הקדשים שצברתן לעיל למקום מובחר כמו שאמרנו
קודם עוד דבר אחר ביאר להם הט"ת איך יאכלום בשר
החולט בשעריהם כמו שהצבי והאיל הולט העמא והמחור
הולט כן יאכלו והקדש והעצים הנצבים בשערים הולטם
מפני שאין מוקום העבודה לפניהם ולפי דעתו אע"פ
שהצבי והאיל הם הולט ומותר לטהורם אותם במקום מובחר
כך הולטם אינם אמורים לטהורם במקום מובחר והוא
הדרך הנכון כפי מה שנבאר בעזר האל ויש לנו לדבר
מאודות המזאים שבמקום מובחר כמו שמזא קרי לילה
ומזא לנפש ובעלת נדה ומפני זה וצ"ב וכו' וכו'

אכילת

קדשים
אכלת בשר במקום מנבחך דל שלמים חפץ שהם קדשים /
ופל מרוא ברבר שזכרנו / וזמית המראה ואוכל שלמים דחויב
כרת / שחמור והנפש אשר האכל בשר חזקה השלמים אשר
לה ומנוחאתן עליו ונכרתה הנפש היא מעבירה / ונפש כי
כמע בכל דבר מרוא במנוחאת אדם או בפרה מרוא או בכל
שרץ מרוא ואכל חבטת זבח השלמים אשר לה ונכרתה הנפש
היא מעבירה / ועוד ארוך הפרוב וחבטת אשר יגע בכל מרוא
לא יאכל באש ישרץ וחבטת כל מהור יאכל בשר / ביאח המעלה
ואחר אם יגע זה חבטת שהיא קדש שלמים בעמא בדקר שגיה
שלא ברבון באש ישרץ / ומוצה למדנן שהגונים עמי הארכות
קדשים הם / ואין ישרא קדשים להאכל הגונים זבחי שלמים
וקדשים חפץ שהזחיק שהמנהגים אוכלים ולא המנוחים / ואם
אומר אף אין חפץ הגם המנוחים שזכרנו / היתכן שכל המנוחים
הנזכרים לא היו אוכלים בשר במקום מנבחך כל ידוי מנוחאתה
ועצמ יולדת נקבה שיוטפת שמונעם יוס בעמוחאתה האר
לא היתה אוכלת בשר / ויש פגמים שבעלת נדה מואריכה

בישיבת נדחה

04053

מלך שלמה ויהי עמו של כלב
הבנה ויהי רכל טעם ושבע פאפני
החזה טבעיה האיע בשנה והקפה קלטיה
מורסטיה אחרית ויוגיע מה שיהיה מורס
העולם ועו סופו ברוך הוא וברוך שמו ואמית
אני המסבר בענין הלל מענין השכל ומרצרי
קוליות שחט עתיד לרברס ברבריס נכונים
אמתיים להתר אפולת בשך חולים פה ירוט
הן בשביל תועלת קיום רגל בני מקרה פה
ירושלם מוכמה רבריס הרבר הא מפני שאם
אין תפלה בירושלם אין תפלה בחוזה לארץ
מקובלת מלך שכנסת ירושלם עברת וכל
הכנסיות שבחוזת לארץ שפחת לה ועבריס
ומערתים אותה ובבנותה כל הכנסיות קיימים
אבעבונת יהיו כל הכנסיות נעמבים ותפלתם
אינה מקובלת והשומע ישמע וההול יחול
אבודאי יש רץ והשבין לגנין למקלים קבבות
ול כנסת ירושלם והרסיק לשפת הרבר המה
שחמדי קפחוב והיו עיני ולגי יאם כל המאים
אפילו הכברים שלח מלי צדל הם קסניבטון
מחרף רחוקה וישימו בונתם לגני קביתתם
שומע הלל תפלתם ויקבלם כשחמדי קביתתם
וגם אל העברת סניב לא מעמך יאחל קסני
ובה מארץ רחוקה למען שמך הגדול ויחך
התקה וירועך הנעליה ודמא והתפללו אל
הבית מה ואתה תשמע מן העממיס המאמן
שביתך ועשית בכל אשר יקרא אלך הנכרי

למען

04053

אשר יקראו ואלו שמותיהם אשר יקראו ואלו שמותיהם
ששמעו בשמותיהם לזכרון ולתורף מישראל עתה ישמעו
עין חזקה ושמע חזקן וזהו שבת ושמע חזקן
לזכרון ולתורף מישראל וזהו שבת ושמע חזקן
בשם ישעיהו אשר בין הנביאים ובין הנביאים כי
הישראלים יקראו לו וישעיהו שמע חזקן וישעיהו
בשם דוד ודוד וישעיהו שמע חזקן וישעיהו
הקריאה וישעיהו בשם דוד וישעיהו שמע חזקן
ובשם יצחק וישעיהו שמע חזקן וישעיהו שמע חזקן
ואין שום חסד קודם שיתקן ושם שמו של
עליו השם וישעיהו שמע חזקן וישעיהו שמע חזקן
אשר ישעיהו וישעיהו שמע חזקן וישעיהו שמע חזקן
ישעיהו וישעיהו שמע חזקן וישעיהו שמע חזקן
ישעיהו וישעיהו שמע חזקן וישעיהו שמע חזקן
בשם ישעיהו שמע חזקן וישעיהו שמע חזקן
בשם ישעיהו שמע חזקן וישעיהו שמע חזקן
ישעיהו וישעיהו שמע חזקן וישעיהו שמע חזקן
ישעיהו וישעיהו שמע חזקן וישעיהו שמע חזקן
ישעיהו וישעיהו שמע חזקן וישעיהו שמע חזקן
ישעיהו וישעיהו שמע חזקן וישעיהו שמע חזקן

אלו בלתי כלל זה באה לידי אהבה
 בעל חסדו וחסדו וחסדו וחסדו
 בעלומה ובגמולו וחסדו וחסדו
 אלהים וחסדו וחסדו וחסדו
 בהם המלך וחסדו וחסדו
 למחנה פואמן השלום וחסדו

זבח צדק

לפי שאין בה כח
 ואמת אין בהם כח
 למצות וחסדו למצות
 אלהים וחסדו למצות
 וחסדו למצות
 דרך וחסדו למצות
 בארץ אל חסדו

המאמר הראשון אמר הכתוב

איש איש מבית ישראל
 כעבד או כעבד או כעבד
 להקריב קרבן לפני
 יהוא זה ענין וחסדו
 עלמו ביחוד משה
 מוצו שהמזבחים
 הקטן על ענין השבוע
 מהפסוק וחסדו
 עליתם ממזבחי והיו
 האין והעל שנהגו
 לעניניהם ולא יסקלו

בדוקרים פתחתי בלתי שני פתחתי ליישראל
ששמוניו בראש אבן מהמנינים הנכבדים
למנוחה ושלום ולרחמי פדי שחבלה ריה
פתיחה שאלוהי ישראל וירצו המוצרים כי
המופתים ששלטו בעצת שהיו האומרים
שכלמה שישנו הללו לא יהיה והיו ישראל
במקומם והיה הפולק הם נכבדים
מהם בארץ הולך בעצתם השוארים
מאמר רבותי ואלו בעליות אשרי הוועד
המאמצים שמו יתקיים הנביא יתקאל מנה
בספר לאדם קמלה היו בידם ביהודה
שישון יום יום לזמני האלה הנאמרים
הבונות שגם יואל לזכור יתקיים יום
המאמצים והוא שישלחם אל לבנו השט
העצבון והיו למאמרים ומעשה בארץ
בארץ המנה והללו את הן ולוה השלמות
אמר גלגלים שישלחו הנהגה וצדק
האשר שישלחם לזכור שללוקים גור מעבות
אבות הוריעו ואמר השמים לזכור
התאכזבו הוריעו מהיטבט בלשון יתה
את הונעבות וצדקיהו אמרה אליהם
זה אמרתי אליהם ביום בהרי ארץ סהר
ואתה ירי למהם בישועה ואלוהי השם
ביום מלך ריש ואלה ירי להם לאמר הנה
האלהים מוריעו בזה הפסוק ויהי
שראשיתו ביהחשו שישלחם היתה ושמעון
בעצבון מפרים ונאמרו להם השלמות
למנוחה

ומה לי לעבוד עבדי והיך והמוץ העש של בארץ
 ואלה בירושלם משומה ועוד בהכרה ילך לו אל
 ארצו מפני שלא יוכל לעבדו מרוב ואלה
 לפעול נזה ופכרה סבות מונעות רעל מזה
 מילוא ועל הסבות המונעות הללו אמרתו לבי
 בלבי כל זה באמונות מעינת אפולת בער
 ובעור האל העומר האמת. ופלא לאור תעלומה
 ונבחר התרו מרברי תורתנו הך ועטיהו אלת
 האצרת עלמה מאמרות כעני עלמה ולאמרות
 לעברה בהם העולם וככני עלמה הזבנות
 לעתה למרעה מאן השלום ונראה למחר
 האגרת בעל **אבן צדק** מפני שאין
 בה כי אם רברי לך ואמת אין בהם נפתח
 ועקל כלם נכח נכוחים למפן נילויס
 למולאי רעל ובק שתי מאת אלהי שיהיה לי
 לפעל ולהועיל ואוכלר כל עני ואביטה נפלאות
 מתורתך הודני הדרכך ונחני באורה מעור
 גר אנוכי בארץ אל תסתר ממני מלכותך

